Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. D. H. Wells

i Bowery i Saltsøstaden den 18de August 1867.

Fra („Deseret News.")

(Fortsat fra Side 248.)

Lad os derfor vogte os for at forestrive Herren, hvad han skal gjøre, og for at forvende den Vei, som han har aabenbaret til en Rettesnor for Menneskenes Børn. Vi have ingen Ret dertil. Det er for os, som have faaet Kundskab om Livets Vei, at vandre paa den med Frygt og Bæven, og dog med frydefulde Hjerter, idet vi bede Herren om at styre og lede vore Fjed, saa at vi altid kunne have hans Aand hos os, paadet vi maatte blive bygtiggjorte til at forblive trofaste indtil Enden, at vi kunne sikkre os en evig Ophøielse og Salighed — samt arve Throner og Herredømmer i Faderens og Sønnens Nærværelse.

Hvor Faa er der vel ikke iblandt den store Menneskemasse, som har været paa Jorden, der ville finde evigt Liv! Thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører dertil. Menneskenes Børn have det Privilegium, at de kunne opnaae det, hvis de ville adlyde Evangeliets Fordringer. Men de kunne bruge deres frie Villie i saa Henseende. De ere blevne iklædte et Tabernakel, der er taget fra Jordens Støv, og ere blevne underkastede Syndens og Dødens Magt. De ere blevne satte i denne jordiske Prøvestand, for at de skulle have Leilighed til at vise, enten de ville lade sig føre paa Afveie og for en kort Tid nyde Syndens timelige Glæde, eller om de ville forblive trofaste mod sig selv og deres Gud samt standhaftige under alle Jordelivets Prøvelser, paadet de kunne komme frem i Opstandelsen, iklædte Udødelighed og evigt Liv.

Verden siger, at vi udelukkende holde os for os selv, fordi vi ikke have noget Samqvem eller Fællesskab med Sektererne. Hvorledes skulle vi kunne det, da de foragte os og sige, at vi ere nogle stakkels,

uvidende og bedragne Mennesker, der ere uden Kundskab og Oplysning? Hvorledes skulle vi kunne gjøre det, naar vi vide, at de og deres Ledere ere blinde, og at de Alle ville falde i Graven, medmindre de omvende sig fra deres onde Gjerninger? Vi udsende vore Ældste til Jordens Nationer for at forkynde Evangeliets Grundsætninger for Menneskene og for at raade dem til at vende om fra deres onde Veie, paadet de kunde blive forløste fra den Synd og Uretfærdighed, der lig en Flod oversvømmer Nationerne. Alligevel kalde de os ukjærlige, fordi vi ikke ville have noget Fællesskab med dem. Saa langt fra at være ukjærlige, vise vi mere Menneskekjærlighed end hele Christenheden, thi medens de Christne overantvorde Alle, der ikke have adlydt Evangeliet, saaledes som de prædike det, til Fortabelse, troe vi, at den store Masse iblandt alle de Mennesker, der nogensinde have levet paa Jorden, ville blive frelste, og at de ville komme til at nyde en langt større Herlighed end de selv nogensinde havde tænkt sig. Denne Paastand stadfæstes af den hellige Skrifts Vidnesbyrd, thi Apostelen underretter os om, at Jesus gik bort og prædikede for Aanderne i Fængslet, som havde været ulydige i Noæ Dage, at de kunde leve for Gud i Aanden og dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet. Dersom Evangeliet kunde blive forkyndt af Verdens Frelser for dem, der vare døde i Ulydighed mod samme, medens de havde hørt og forkastet dets Grundsætninger, hvormeget rimeligere er det da ikke at antage, at de, som have levet efter det Lys, de have havt, men alligevel ere døde uden Kundskab om Evangeliet, kunne nyde det samme Privilegium? Tidernes Fyldes store Huusholdning har udfoldet disse store Sandheder for de Sidste-Dages Helliges Forstand. Siger derfor ikke, at vi ere ukjærlige. Vi troe ikke alene, at de, som ere døde uden Evangeliet, kunne blive frelste, men vi troe ogsaa, at de, der vare ulydige og forkastede Evangeliet i Noæ Dage, ville blive det.

Vi ere formedelst Lydighed mod det Evangelium, som Herren har aabenbaret i vore Dage, blevne de lykkelige Modtagere af den Kundskab, der leder til Ophøielse i vor himmelske Faders Nærværelse. Heri ere vi forskjellige fra den sekteriske Verden, hvilket ogsaa er Tilfældet med Hensyn til vor Kirkeorganisation. I de sekteriske Kirkesamfund har man indsat Biskopper som Overhoveder. Jeg veed for Øvrigt ikke, om det gjør Noget til Sagen, da de alle ere forkeerte, men jeg omtaler det blot for at vise, at det ikke er efter den Orden, som Gud har indstiftet. I hans Kirke er der for det Første Apostler og siden forskjellige Grader af Præstedømmet, medens Biskopperne forvalte de timelige Anliggender og henhøre til det mindre Præstedømme. Sektererne kjende imidlertid ikke Noget til de to Grader af Præstedømmet: det Melchizedekske og det Aaronske. De sætte det Ene istedetfor det Andet, som for Exempel Bestænkelse og Overøselse med Vand istedetfor Daab. De have forvendt Sandheden og forandret Evangeliets Ordinancer, og omendskjøndt Herren er langmodig, ville dog Mennskene omsider faae at see, at han ikke vil taale det meget længere, thi han er ikke Ophav til en saadan Forvirring. Han har oprettet sit Rige, sat sit Huus i Orden og givet sine Tjenere Magt og Myndighed til at forvalte Saliggjørelsens Ordinancer samt befalet dem at gaae ud for at opbygge den sande og levende Kirke. Lader os derfor have Ærbødighed for alt dette, leve efter vor hellige Religion, skye alt Selskab med de Ugudelige og vandre trofast for Herren vor Gud alle vore Dage, at vi kunne blive berettigede til at boe i den hellige Stad, hvis Gader ville blive

brolagte med Guld, og hvis „Grundlægger og Bygmester er Gud."

Jeg ønsker i Særdeleshed, at de unge Hellige skulle lægge dette paa deres Sind, thi Satan bruger de Onde og Ugudelige som sine Redskaber til at lokke dem ind paa forbudne Stier og til at indtage deres Hjerter formedelst smukke Klæder, smigrende Tale, behagelige Manerer osv. Jeg vil sige Eder, mine unge Søstre, at en af disse unge Mænd eller Ældste, der er villig til at træde frem for at forsvare Israel, til at gaae ud for at prædike Evangeliet for Jordens Nationer, til at arbeide i Fjeldkløsterne eller til at gjøre hvilketsomhelst Andet, som maatte kræves af ham, er mere værd end tusinde fødttalende, hyklerske Bedragere, der blot søge Eders Selskab for at føre Eder paa Afveie, om han end kun skulde gaae i hjemmevirkede og nok saa simple Klæder. Værer derfor omhyggelige med Hensyn til det Selskab, I vælge, og lader Eders Sind ikke blive besnæret af Forfængelighed, thi hvis I gjøre Eder skyldige deri, ville I, inden I vide det, lide Skibbrud paa Troen og opvaagne i Mørket, fordi I have forsaget Guds Huses Ordinancer. Hvorledes kunne I, som have annammet disse Ordinancer, søge Selskab med saadanne Personer og deeltage i deres Daarligheder? Hvis I søge Selskab med de Ugudelige, ville I udelukke Eder selv fra det evige Liv og fra Ophøielse i vor himmelske Faders Nærværelse, thi de kunne aldrig lede Eder derhen, nei aldrig. For saavidt de lede Eder, vil det blive til Elendighed, Død og Fordærvelse. Forældrene skulde med Omhu søge at bevare deres Børn paa Sandhedens og Retfærdighedens Vei og i den Reenhed, som vor allerhelligste Tro udkræver, saa at de kunde forblive trofaste indtil Enden.

Jeg vil ligeledes raade vore unge Mænd til ikke at gaae hvorsomhelst blot for at tjene lidt Penge. De ere paa denne Maade altfor let udsatte for at komme i slet Selskab, som vanhelliger Guds Navn og overtræder det andet Bud, der siger: „Du skal ikke tage Herrens, din Guds Navn forfængeligen, thi Herren vil ikke holde den uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen." De Hellige skulde skye alt Saadant, og aldrig tillade sig at tale om Gud eller Evangeliets Ordinancer uden med den dybeste Ærbødighed.

Jeg taler om dette for at opmuntre mine unge Brødre og Søstre til at vogte sig for at komme paa Afveie og til altid at beflitte sig paa Alt, hvad der er godt, saa at de stedse kunde føre et ulasteligt Levnet for Herren deres Gud. Jeg ønsker ikke at gjøre Nogen til en Overtræder for et Ords Skyld. Gud er barmhjertig, og vi kunne tilgive vore Brødre og Søstre, saalænge de vise, at de ønske at gjøre det Gode. Lader os bestræbe os for at fremstille et følgeværdigt Exempel for vore Medmennesker, og aldrig gjøre Noget, som er mishageligt i Guds Øine, men altid leve saaledes, at vi kunne have hans Aands Veiledning.

Maa dette skee, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Generalconferencen i Saltsøstaden.

(Fra „Deseret News.“

Den 6te April sidstleden var den otte og tredivte Aarsdag siden Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev oprettet. De Hellige have gjennemgaaet Meget i disse otte og tredive Aar, men saa bittre og grusomme som de Forfølgelser, vi have været udsatte for, end have været, og uagtet den Ubarmhjertighed og Umenneskelighed, med hvilken ugudelige og ondskabsfulde Mennesker igjennem den lange Aarrække have efterstræbt os paa vore møisommelige Vandringer, kunne vi dog ikke Andet end fyldes med Taknemmelighed, naar vi betragte Verden rundt omkring os og sammenligner dens ynkværdige Tilstand med de lykkelige Omstændigheder, under hvilke vi — som et Folk betragtet — nu befinde os. Vi nyde Fred, medens den Tvedragts- og Usikkerhedsaand, som nu ryster de forskjellige Lande og Riger, bliver af Nutidens viseste Statsmænd betragtet som en Forløber for blodige Krige, der ville ryste den civilicerede Verden i dens Grundvolde.

Omendskjøndt den egentlige Conference først begyndte i Morges (den 6te April) Kl. 10, ville vi dog i Forbindelse med Conference-Forhandlingerne gjøre et kort Uddrag af de Taler, som bleve holdte den foregaaende Dag for den store Forsamling, der var tilstede i det nye Tabernakel.

Søndag den 5te April 1868 Kl. 10 Formiddag.

Tabernaklets Chor afsang Psalmen: „Syng til den store Jehovahs Priis.“ Bøn af Ældste W. W. Phelps. Psalmen: „See Herrens Bjerg“ blev derpaa afsungen.

Ældste F. Smith glædede sig i Sandheden og over, at han kunde bære Vidnesbyrd om den for Menneskenes Børn. Han vidste, at det Evangelium, hvis Tjener han er, var Sandhed, og at det vilde bringe Velsignelser til alle Mennesker, som ville adlyde dets Grundsætninger. Enhver, der er beskjæftiget med dette Værk, bærer ogsaa en Deel af Ansvaret med Hensyn til Opbyggelsen af hans Rige. Det er alle Saadannes Pligt at søge i Forening med deres Brødre at udbrede Sandheden iblandt Menneskene. Vi maae holde os nær til Herren i Bønnen, forlade os paa og søge Hjælp hos ham, og da vil han styrke os og staae os bi; vi ville da see hans Haand i alle Ting og faae Kraft til at gjøre hans Villie. Men hvis vi forsømme at paakalde hans Navn, ville vi være svage og kraftesløse samt overladte til at vandre i Mørket uden Kundskab om Gud og hans Veie.

Ældste Wilford Woodruff talte om det Arbeide, som de Hellige havde at udføre i denne Uddeling, og om det Privilegium, de nøde i Sammenligning med det Arbeide, som udkrævedes af Guds Folk i de forrige Uddelinger, og med det Privilegium, hvilket nu var samme forundt. Naar de Sidste-Dages Hellige see Storheden af dette Værk, skulde enhver af dem spørge sig selv: Hvad kan jeg gjøre for at fremme Guds Hensigter? Herren har ved sine Propheter i de forrige Uddelinger erklæret, at han i denne „Tidernes Fyldes Huusholdning“ vil forløse Jorden fra Satans Magt og oprette sit Rige for aldrig mere at omstyrtes. Vi ere beskjæftigede med dette Værk, og vi skulde med Flid søge at udføre alle de Pligter, som henhøre dertil, og bestræbe os for at fremme Guds Hensigter.

Ældste Joseph W. Young sagde, at han netop tilligemed Ældste Erastus Snow var kommen tilbage fra de sydlige Settlementer, og gav en kortfattet Beretning om sin Tour og Tilstanden i Syden. De Brødre, der vare tagne derhen i Efteraaret, havde det godt og arbeidede for at forskaffe sig et Hjem. Nogle Faa vare uden tilbørlig Eftertanke dragne længere bort end de Andre for at danne et nyt Settlement, hvilket for en Tid har forsinket deres Fremgang, men nu handle de efter de Raad, som gives dem af Præsident Snow, og Udsigterne for dem begynde nu at forbedre sig. Han talte om Tro og de Gjerninger, som formedelst den vare blevne udførte af dette Folk. Han sagde, at hvorsomhelst vi end ere, enten det er i Syden eller Norden, maae vi have Tro for at kunne udføre det, som udkræves af os, og vi maae være ydmyge, saa at vi kunne lære Viisdom og i Sandhed blive forenede.

Sang af Choret og Bøn af Ældste John Taylor.

Kl. 2 Eftermiddag.

Choret afsang Psalmen: „Lykkeligt det Menneske, som Naade finder." Bøn af Ældste E. D. Woolley, og derefter blev Psalmen: „Skabningen taler med høitideltg Stemme" afsungen.

Præsident Young spurgte Nogle i de forskjellige Dele af Huset, om de kunde høre, hvilket besvaredes bekræftende fra flere Kanter. Han sagde, at Erfaring havde viist, at vi aldrig havde kunnet faae noget Lokale, der var stort nok til at rumme de Hellige ved en Generalconference. Dette viste sig ved forrige October-Conference, da Mange hverken kunde høre eller faae Plads til at sidde. Det var Hensigten at faae et Galleri i det nye Tabernakel, saa at der kunde blive bedre Plads og Flere faae Leilighed til at sidde.

Det Evangelium, vi have annammet, og hvilket vi ønske at bringe til enhver Mand og Qvinde paa hele Jorden, indbefatter enhver Velsignelse baade for Tid og Evighed. Alt, hvad der er ønskværdigt, og som er egnet til at gjøre Menneskene lykkelige saavel i dette som i det tilkommende Liv, findes i den Religion, vi have annammet — i det Evangelium, der er blevet aabenbaret til Menneskets Frelse. Vi have neppe begyndt at lære den første Lektie med Hensyn til vor Ophøielse. Der er et uendeligt Kundskabsforraad foran os, og da vor Forstand er opladt, saa at vi for en Deel kunne fatte Guds Gjerninger omkring os, kunne vi see Forsynets Haand i Alt og nogenlunde danne os et Begreb om Storheden af den Kundskab, der vil udkræves, førend vi kunne blive ophøiede i Gud vor Faders Nærværelse. Hvad vide Verdens Vise angaaende Døden, dens Virkninger og en Tilværelse hiinsides Graven? Døden er noget Virkeligt. Hvad vide de med Hensyn til Livet og Aarsagerne til samme? Om Menneskets Sjæl, dens Evner og Virksomhed? De gruble og danne sig Theorier, men hvad virkelig Kundskab have de? Enhver, som veed Noget angaaende disse Punkter, har faaet sin Kundskab formedelst Aabenbaring.

Vor Religion er praktisk. Dens Efterlevelse er ikke indskrænket til en enkelt Dag, men udstrækker sig til hele vort Liv. Endog førend han havde hørt Evangeliet eller talt med Propheten Joseph, var han overbeviist om, at Nutidens Sekter ikke kunde bringe en eneste Sjæl Frelse. Men Evangeliet giver dem Kraft, som annamme det, og hvis de leve saaledes, at de kunne have den Hellig Aand og Himmelens Aabenbaringer, ville de bestandig voxe i Lys, Kundskab, Sandhed

og Forstand. Han formanede de Hellige til at holde sig nær til Gud; han sagde, at det ikke blot var Udførelsen af en vis bestemt Pligt, saasom at prædike Evangeliet, der var antagelig hos Gud, men en nøiagtig Iagtagelse af hvadsomhelst, der udkrævedes af os, var velbehagelig for hans Aasyn. Dersom vi ønske at være til Nytte, saa lader os være det her. Lader os lære at forlænge vort Liv paa Jorden og leve saaledes, at vi kunne faae et sundt og kraftigt Afkom og befordre vor egen Helbred ved at bruge Viisdom med Hensyn til de Næringsmidler, vi nyde — ikke overanstrænge os, men tage Vare paa det Legeme, som Gud har givet os. Lader os leve saaledes, at vi kunne have Guds Kraft hos os, paadet vi kunne have Magt over Fordærveren og kaste ham ud af vore Tabernakler og af vore Familier.

Ældste George A. Smith talte om den Ugudelighed, som har herstet iblandt Menneskene lige fra de ældste Tider, og om den Gjenstridighed, de stedse have viist, naaarsomhelst Herren har tilbudt dem Frelse. Han hentydede til Nephiternes Historie, der er optegnet i Mormons Bog, og paaviste, at Menneskenes Levetid blev forlænget under en Retfærdighedens Regjering. Herren har nu i vore Dage paabegyndt en saadan Retfærdighedsregjering og samlet nogle Faa her i disse Dale for at lære dem at aflægge deres daarlige Vaner og Skikke, samt for at danne dem til et Folk, som vil agte og adlyde hans Bud og Befalinger, og vi skulde lære at lytte til de Raad, der gives os, paadet vi kunde blive dygtiggjorte til at hjælpe til med at udføre den Almægtiges Hensigter.

Psalmen: „Zions Datter," blev afsungen. Bøn af Ældste George Q. Cannon.

Mandag Form. den 6te April.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelse af 9de October sidstleden, og blev af Præsident B. Young kaldet til Orden Kl. 10 Formiddag.

Paa det øverste Præsidentskabs Plads vare tilstede: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells — samt John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Paa Apostlernes Plads: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benzon, Lorenzo Snow, Erastus Snow, George Q. Cannon og Joseph F. Smith af de Tolvs Qvorum.

Paa Pladsen for Præsidentskabet for denne Stav af Zion: Daniel Spencer, George B. Wallace og Joseph W. Young, Stavens Præsidentskab — samt John Smith, Patriark, E. D. Woolley og Samuel W. Richards af Præsidentskabet for Overpræsternes Qvorum, og Levi W. Hancock af Præsidentskabet for de Halvfjerds.

Paa Biskoppernes Plads: Biskop Edward Hunter, hans Raadgivere Leonard W. Hardy og Jesse C. Little, samt Biskop N. Davis og Ældsterne J. D. T. McAllister og George Goddard.

Paa den almindelige Forhøining var der for Øvrigt et stort Antal Biskopper, Overpræster og Ældster saavel fra denne Stav af Zion som fra andre Dele af Territoriet.

Ved Rapportørernes Bord vare: George D. Watt, David W. Evans, T. B. H. Stenhouse og Edward L. Sloan.

Sang af Choret: „Priser Herren! Det er godt at prise." Bøn af Ældste C. Kimball, hvorefter Psalmen: „Herren er Konge," blev afsungen.

Præsident B. Young talte om Diemedet med Conferencen og sagde, at Tiden vilde blive benyttet til at tale til de

Hellige, til at indstille Kirkens Authoriteter enten til Antagelse eller Forkastelse og til at forhandle andre Sager, som maatte ansees for nødvendige.

Præsident H. C. Kimball talte om Enighedsprincipet, om dets Tiltagen og den Retning, de Hellige maatte tage, om den Lydighed, Trofasthed og Agtpaagivenhed, der var nødvendig, for at vi kunde opnaae den Enighed, der udkræves af os. Vi stue forventningsfulde fremad til Opbyggelsen af Zions Centralstav, og Mange længes inderlig derefter og haabe, at de skulle blive iblandt deres Tal, som ville blive kaldte til at drage tilbage til Jackson County, medens de ikke betænke, hvilke Fremskridt de maae gjøre, for at de kunne blive beredte dertil. Vi maae blive mere forenede, aflægge det Onde, skye al letsindig Tale og komme til at fatte Betydningen af følgende Paamindelse: „Rører ikke ved mine Salvede og gjører mine Propheter intet Ondt" (1. Krøn. 16, 22.) Hvis vi have gjort Uret, maae vi forbedre os, ophøre med al Ugudelighed, skye alskens Uretfærdighed og leve saaledes, at vi kunne have Herrens Aand til at styre og veilede os. Englene og andre hellige Væsener i de evige Verdener ere meddeelagtige i det samme Værk, med hvilket vi ere beskjæftigede; de iagttage dets Fremadskriden og vaage over dem, som arbeide for at udsprede Sandhed og Retfærdighed.

Broder Kimball hentydede til de Begivenheder, han selv havde været Dienvidne til, om Besøg af Væsener fra den evige Verden, og opmuntrede de Hellige til altid at tiltage i Retfærdighed.

Præsident D. H. Wells talte om Evangeliets Fuldstændighed, om Fuldkommenheden af Guds Regjering og om de Velsignelser, der blive alle dem til Deel, som annamme og leve efter Sandheden. Han hentydede til Præsidentens Yttringer den foregaaende Dag, om at Individer, som i afvigte Aar havde iagttaget Viisdomsordet, havde nydt en langt bedre Helbred end de, der ikke havde adlydt det. Han sagde, at Lydighed mod dette Raad ikke alene umiddelbart vilde befordre vor legemlige Sundhed, men ogsaa forøge vor Tro paa og Tillid til Gud, hvorhos tillige hans Kraft vilde være hos os i en større Grad end hidindtil, og naar vore Familier bleve hjemsøgte af Sygdom, kunde vi med fuld Tillid kalde paa de Ældste til at salve og bede for dem, og deres Handlinger vilde blive anerkjendte og velsignede af Herren. Kirken og Guds Rige voxer hurtigt, den Almægtiges Hensigter ere ved at blive opfyldte, og det paahviler os at voxe i Tro, Kundskab, Lys og Kraft i samme Forhold. Evangeliet vil lære os at opdyrke Avlsgaarde, at bygge Huse og Stæder samt at drage Nytte af de naturlige Hjælpekilder, vi finde omkring os der, hvor vi boe. Det vil bringe de nedtraadte Skarer i Verden ud fra deres sørgelige Fattigdom og elendige Hjem, hvor de ere blevne undertrykte, og til et Frihedens Land, ligesom det vil lære dem, hvorledes de kunne komme til at føre et hyggeligt Liv og tilsidst blive frelste i Guds Rige. Han raadede til at bruge Viisdom med Hensyn til vort Arbeide, vor Mad og Drikke samt i Alt, hvad der henhører til Livet, idet han paaviste, at Himmelens Love ere Livets Love, der ville forlænge vor Levetid og gjøre os lykkelige, saafremt vi adlyde dem. Han sagde, at det var Ret at have saa megen Jordeiendom, som man kunde overkomme at dyrke paa en tilbørlig Maade; han raadede de Hellige til at drage Omsorg for deres Kreature og andre Huusdyr og til at lytte til de Raad, som vare blevne givne med Hensyn til Huusflid samt talte om Maaden, paa hvilken vi kunde blive virkelig uafhængige.

Sang: „Israel, Israel, Gud nu kalder." Bøn af Ældste George Q. Cannon.

Kl. 2 Eftermiddag.

En stor Forsamling af Hellige havde indfundet sig henimod den Tid Eftermiddags-Forsamlingen skulde begynde.

Choret sang Psalmen: „En Engel fra det Høie;" Bøn af Ældste Orson Pratt, hvorefter Choret atter sang en Psalme.

Ældste George A. Smith talte om Nødvendigheden af at helligholde Sabbatsdagen og anførte et Par Steder i Lærdommens og Pagtens Bog, nemlig Side 100, 2det Stykke, og Side 114, 4de Stykke, hvor det paalægges de Hellige at ihukomme Sabbaten og at holde den hellig. Vi skulle ikke arbeide paa denne Dag, men møde tilsammen for at frembære vore Offre og Sakramenter for Herren. Dette er ikke alene ret i religiøs Henseende, da det er Guds Befaling, men det er ogsaa nødvendigt, at Legemet faaer den fornødne Hvile, hvilket gives Leilighed til paa Sabbatsdagen. Han hentydede til de Bestræbelser, som ere gjorte for at indsamle de Hellige, og sagde, at uagtet der er gjort Meget, er der dog endnu Meget tilbage at gjøre, og raadede til at gjøre Forberedelser til at forskaffe Proviant og til at udsende Vogne og Trækdyr for at møde dem ved Enden af Jernbanen. Han talte om Fordeelagtigheden af at lægge sig efter kunstig Fiskeavl og sagde, at man kan ligesaa let og ligesaa billigt forskaffe sig Fisk som hvilketsomhelst andet Slags Fødevarer, og den er langt sundere at spise end Kjød. Ligeledes raadede han de Hellige til at lægge sig efter Silkeavl og Silkefabrikation, og sagde, at det vilde være en særdeles fordeelagtig Industrigreen. Klimatet og Jordbunden hos os egnede sig netop til dette Øiemed og med Hensyn til at holde Orme og faae en fortræffelig Silke havde vi saadanne Fordele, som kun frembød sig paa faa Steder paa Jorden. Vi kunde faae Silke ligesaa billigt som Uld- og Bomuldstøier, omendskjøndt den baade er langt smukkere og varigere.

Ældste George Q. Cannon sagde, at hvis vi ville vente at nyde de Velsignelser, som ere mulige for os at opnaae, maae vi leve saaledes, at vi kunne bevare vor Sundhed og forlænge vor Levetid. At afholde os fra alle ophidsende Sager, saasom The, Kaffe, Tobak og Spirituosa, er ikke alene rigtigt, men en bydende Nødvendighed, og i varmt Veir vilde det være gavnligt for Sundheden endog at afholde sig fra at nyde Kjød, medens man ganske burde afstaae fra Brugen af Flesk. Vi maae imidlertid have en tilstrækkelig Afvexling af vore Næringsmidler, ikke ved hvert enkelt Maaltid, men til forskjellige Tider, paadet at Fordøielsesorganerne kunde være i Orden og Appetiten vedligeholdes. Han anbefalede kunstig Fiskeavl og sagde, at Fisk var et fortræffeligt Næringsmiddel, hvilket man paastod var fordeelagtigere for de finere Organer, end hvilkensomhelst anden animalsk Spise. Simpelhed i Mad og Drikke er aldeles nødvendig for at ikke Fordøielsesorganerne skulle blive overlæssede, og vore Hustruer og Døttre bebyrdede med altfor Meget i Huusholdningen.

Præsident B. Young hentydede til de Anstrengelser, man havde gjort fra Begyndelsen af, da man først begyndte med Bomuldsdyrkningen, for at faae indført Maskiner, samt til de Helliges Arbeide i det Hele taget. Han talte belærende til Forsamlingen om Brugen af Kjødspiser, og sagde, at det var Herrens Villie, at de Hellige ganske skulle ophøre med at spise Flesk. Vi skulle mere lægge

os efter Frugtavl end hidindtil, og Fisk er et ligesaa sundt Næringsmiddel som nogen animalsk Føde kan være. Han raadede Søstrene til at organisere Understøttelsesselskaber, hvor det ikke allerede var skeet, og til at søge at fremme Alt, hvad der er godt og gavnligt. Han opfordrede Biskopperne til at dyrke Rug, saa at der kunde blive Straa til at lave Hatte af. Ligeledes talte han indtrængende om at udføre de Raad, som vare blevne givne med Hensyn til at lægge sig efter Silkeavlen og angaaende Huusflid, for at vi i Sandhed kunde blive uafhængige og istand til selv at forskaffe os vore Fornødenheder.

Derpaa blev Psalmen: „Velsignet er den, hvis Synd er tilgiven," afsungen; Bøn af Ældste John Taylor.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Evangeliets Prædiken.

(Fra „Millennial Star.")

Der er Tid til Alt, og det vilde være godt for Verden, om enhver Ting blev udført i rette Tid. Hvis vi ønske at udføre Noget paa den rette Maade, maae vi ikke alene lære, hvorledes vi skulle gjøre det, men ogsaa, naar det burde skee. Sæden maa saaes paa den rette Aarstid, thi ellers vilde man høste Skuffelse istedetfor en rig Afgrøde. Ligesom der er en passende Tid til at saae de forskjellige Slags af de naturlige Sædarter, saaledes er der ogsaa visse Tider, som i Særdeleshed egne sig til at udstrøe den aandelige Sæd eller Livets Ord.

Der gives visse Tidsafsnit, da det synes, som om Herrens Aand i Særdeleshed virkede paa Menneskene for at berede dem til at annamme Evangeliet, ligesom Landmanden bereder Jorden til at modtage Sæden. Saaledes er der ogsaa visse Tider, da de Ældste skulde bestræbe sig af al deres Magt for at udsaae Livets Sæd. De skulde give Agt paa, hvorledes Herren virker paa Menneskenes Børn, og hvorsomhelst de finde Tegn til hans Forberedelsesværk, skulde de rette deres Bestræbelser derhen.

Paa Grund af flere Omstændigheder og formedelst vor himmelske Faders Styrelse er Menneskenes Opmærksomhed i den senere Tid bleven henledet paa det Værk, med hvilket vi ere beskjæftigede, og de have begyndt at undersøge samme. Mange iblandt dem, som tidligere vilde have anseet det som en Fornærmelse, hvis Nogen vilde have forsøgt paa at oplyse dem om „Mormonismen," ere nu begjærlige efter at faae Kundskab om den og villige til at lytte med et sammenligningsviis fordomsfrit Sind til den Lære, som det er befalet os at forkynde. Ligeledes gives der Nogle, som af en eller anden Grund undsee sig for at komme frem for at undersøge vort Troessystem, ihvorvel de længes efter at komme til Kundskab om samme. Det er de Ældstes Pligt at bringe Evangeliet til alle Saadanne, thi de ere udsendte som Herrens „Fiskere og Jægere" for at indsamle og opjage alle dem, der søge

efter Sandhed, og nu, medens Herrens Aand arbeider med dem, er det netop Tid for Guds Tjenere til at anstrenge sig af alle deres Kræfter, paadet de maae arbeide tilligemed Herren, og da ville de have Glæde af deres Bestræbelser og see Frugter af samme.

Saavel det lokale som omreisende Præstedømme bør benytte enhver gunstig Anledning, der tilbyder sig, til at udsprede Sandheden, og det paaligger enhver præsiderende Ældste at paasee, at den bliver forkyndt allevegne i det Distrikt, som er anbetroet til hans Varetægt. Der bør til dette Hverv vælges forstandige Mænd, som prædike Evangeliet paa en tydelig Maade og ikke fremsætte deres egne Meninger og Gisninger. De bør holde sig til de almindelige Grundsætninger i Jesu Christi Kirke og ikke tale om andre Troessamfunds Læresætninger. De skulle gaae frem i Herrens Navn og forlade sig paa ham, og da vil han velsigne deres simple Vidnesbyrd, saa at den oprigtige Sandhedssøger vil føle dets overbevisende Kraft. Brødrene skulde aldrig tale altfor høit i Forsamlingerne, thi det vilde skade dem, og det er ingenlunde Herrens Villie, at de skulle ødelægge sig selv; ei heller skulde de udtrække Forsamlingerne for længe, thi dette tjener i Almindelighed ikke til at gjøre dem desmere opbyggelige. De Ældste bør søge at undgaae al Disputeren, ikke fordi de Grundsætninger, vi forkynde, jo taale at undersøges, hvilket vi netop ønske og indbyde Menneskene til at gjøre, men fordi den sjelden leder til nogen virkelig Undersøgelse. Tvertimod leder den kun til Kjævlerier. Som oftest disputere Folk blot for at kunne gaae af med Seiren, og det er Tanken derom og ikke et alvorligt Ønske efter at fremstille Sandheden, der tilskynder saadanne Mennesker til at begynde at disputere ved enhver mulig Leilighed, og de, som samle sig for at høre derpaa, betragte i Almindelighed en saadan Ordstrid som næsten eensbetydende med en Nævekamp. Vi ville derfor raade de Ældste til at forkynde Sandheden paa en tydelig Maade og at overlade til dem, der høre, at dømme for sig selv, men nedlader Eder aldrig til Kjævlerier.

Prædiker det, som I selv forstaae, men forsøger aldrig at forklare Noget, der er dunkelt eller tvivlsomt for Eder. Det er Evangeliets første, simple Grundsætninger, Menneskene behøve at høre, og hvilke I ere udsendte for at forkynde, ligesom det i Særdeleshed er Omvendelse, der bør prædikes for denne Slægt. Menneskene ere afvegne fra Herren og have fordærvet deres Veie, men hvis de atter ville vende tilbage til ham, vil ogsaa han vende sig til dem. Hvis de derimod ikke ville omvende sig, vil hans Vrede optændes imod dem, og han vil udgyde sine Straffedomme over dem, indtil de blive aldeles udslettede af Jorden.

Opløfter derfor Eders Røst, Brødre, og kalder paa alle Mennesker til at omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse, paadet de kunne finde Naade hos Gud og undflye hans retfærdige Vrede. Dette er en Dag til Advarsel, thi de Ugudelige maae advares, saavel som de Retfærdige indsamles. Evangeliet maa prædikes, om end hele Verden vilde forkaste det, saa at den kan være uden Undskyldning paa den store Regnskabsdag. Frugterne af vort Arbeide ville engang vise sig, og Dagen vil komme, da vi skulle see, at ingen af vore Bestræbelser have været forgjæves, saafremt vi have arbeidet under Veiledning af Sandhedens Aand.

Bærer Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse og det hellige Præste-

dømmes Fuldmagt, og Gud vil formedelst sin Aand bekræfte Sandheden af Eders Udsagn hos de Oprigtige iblandt Eders Tilhørere, og om end Aar kunne hengaae, inden den Sæd, I have saaet, begynder at spire, vil den dog engang visselig komme frem og bære Frugt til Guds Ære og Eders egen Fryd og Glæde.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 254.)

Forskjellen mellem dette Qvorum og de Ældstes Qvorum er, at det ene skal bestandig reise, og det andet skal præsidere over Menighederne fra Tid til anden. Det ene har det Ansvar at præsidere fra Tid til anden, og det andet har intet Ansvar til at præsidere, siger Herren, Eders Gud.

45. Og atter siger jeg Eder, jeg giver Eder Winson Knight, Samuel H. Smith og Shadrach Roundy, dersom han vil annamme det, til at præsidere over Bispedømmet. Kundskab om Bispedømmet er Eder givet i Lærdommens og Pagtens Bog.

46. Og atter siger jeg Eder, jeg giver Eder Samuel Rolffe og hans Raadgivere for Præsterne, og ligeledes Præsidenten over Lærerne og hans Raadgivere, og ligeledes Præsidenten over Diakonerne og hans Raadgivere, og ligeledes Præsidenten over Staven og hans Raadgivere. De ovenfor omtalte Embeder har jeg givet Eder, og sammes Nøgler til at hjælpe og til at at styre, til Embedets Forvaltning og til mine Helliges fuldkomne Veredelse. Og jeg giver Eder den Befaling, at I skulle besætte disse Embeder og antage disse Navne, som jeg har nævnet, eller forkaste dem ved min Generalconference, og at I skulle tilberede Værelser til alle disse Embeder i mit Huus, naar I bygge til mit Navn, siger Herren Eders Gud. Saa skee det. Amen.

Tirsdag den 21de. Ældste B. Young og W. Richards fuldendte Registeret til Mormons Bog, hvilket strax blev trykt, og dermed sluttedes Trykningen af den første engelske Udgave.

Søndag den 24de. Ældste B. Young holdt to Foredrag i Liverpool om Udvælgelse og Forkastelse. Hyrum Smith blev Kirkens Patriark istedetfor Joseph Smith sen., ligeledes er han formedelst Aabenbaring beskikket til Prophet og Aabenbarer. William Law blev ifølge Aabenbaring beskikket til Medlem af det første Præsidentskab istedetfor Hyrum Smith, og George Miller blev formedelst Aabenbaring beskikket til Biskop istedetfør afdøde E. Partridge.

Løverdag den 30te. I en Conference, der efter foregaaende Bekjendtgjørelse blev afholdt i Nauvoo, blev jeg eenstemmig valgt til Overbestyrer for de timelige Anliggender, vedkommende Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Løverdagen og Søndagen den 31te afholdtes en Conference i Walnut Grove i Knox County i Illinois; Ældste William Smith præsiderede. 113 Medlemmer, 14 Ældster og adskillige Grene bleve repræsenterede, og flere Personer bleve døbte.

Februar den 1ste. Det første Valg til Medlemmer af Byraadet fandt Sted, og Følgende bleve valgte ved en Stemmefleerhed af fra 330 til 337 Stemmer, nemlig: Til Borgermester John C. Bennett; til Raadsherrer William Marks, Samuel H. Smith, Daniel H. Wells og Newel K. Whitney; til Raadmænd Joseph Smith, Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Charles C. Rich, John T. Barnett, William Law, Don Carlos Smith, John P. Greene og Winson Knight.

Nauvoo i Hancock County
i Illinois, den 1ste Febr.
1841.

Til
Countyskriveren for Hancock County.

Min kjære Herre. — I et Møde her paa Stedet den 30te Januar 1841 blev jeg for Livstid valgt til Overbestyrer for Kirkens timelige Anliggender (Medlemmerne af det første Præsidentskab for Kirken blive mine Eftertrædere), og som Saadan overdroges der mig uindskrænket Myndighed til at modtage, erhverve, bestyre og overdrage faste eller rørlige Eiendomme, Alt eftersom Kirkens Tarv maatte kræve det. Dette Valg skete ifølge Bestemmelser i en Forordning, kaldet „Lov angaaende religiøse Samfund," og hvilken er bleven bekræftet den 6te Februar 1835.

Joseph Smith.
(L. S.)

Hancock County i Staten
Illinois.

Under Dags Dato mødte Isaac Galland, Robert B. Thompson og John C. Bennett personlig hos mig Daniel H. Wells, Fredsdommer i og for Hancock County, og forklarede og bevidnede, efter at de havde aflagt Ed, at ovenstaaende Attest fra Joseph Smith er overeensstemmende med Sandheden.

Isaac Galland.
R. B. Thompson.
John C. Bennett.

Beediget og undertegnet hos mig den 3die Februar 1841.

Daniel H. Wells,
Fredsdommer.

Onsdag den 3die. Ældste Taylor rapporterede, at der i Liverpool i England var døbt 160 Personer, i Irland henved 25, paa Øen Man 70 og i Howarden 30. Lorenzo Snow arbeider i London.

Byraadet i Nauvoo blev organiseret og aabnedes med Bøn af mig, hvorefter den valgte Borgermester holdt Aabningstalen, saaledes som den er publiceret i „Times and Seasons," Side 316, og følgende Personer bleve valgte til de forskjellige Poster, nemlig: Henry G. Sherwood til Marschal, James Sloan til Skriver, Robert B. Thompson til Kasserer, James Robinson til Assessor, og Austin Cowles til Gadeinspektor. Jeg forelagde Byraadet følgende Resolution, der blev eenstemmig vedtaget:

Besluttet af Staden Nauvoos Byraad, at Samfundet tilkjendegiver dets Erkjendtlighed for den Velvillie, som er bleven det beviist af Gouvernoren, Revisionsraadet og den lovgivende Magt i Staten Illinois som et ringe Beviis paa den Agtelse, det nærer for ædle, høimodige og patriotiske Statsmænd, og som et Vidnesbyrd om dets Taknemmelighed for, hvad de nylig have gjort for samme. Tillige vedtaget, at Beboerne i Quincy holdes i bestandig Erindring for deres uforlignelige Ædelmodighed og Godhed mod vort Folk midt under alle dets Lidelser og Nød.

Ligeledes forelagde jeg Raadet et Lovforslag angaaende Universitetet i Nauvoo, hvilket ogsaa blev vedtaget. Endvidere forelagde jeg ogsaa Raadet et Lovforslag med Hensyn til Organisationen af Nauvoolegionen; dette blev ligeledes vedtaget samme Dag.

Joseph Smith, Hyrum Smith, Don C. Smith og Charles C. Rich aflagde Ed som Medlemmer af Byraadet. — Ligeledes blev der samme Dag af den lovgivende Forsamling føiet et Tillæg til Loven for Nauvoolegionen. — Ligeledes udstedte jeg en almindelig Indbydelse til mine Venner at lade sig indrullere, saa at vi kunde blive fuldstændig organiserede inden fjerde Juli. — Jeg valgtes til Formand for flere Committeer. Raadet udsattes til den 8de.

Torsdag den 4de. I et Krigsraad valgtes de forskjellige Officerer til Legionen.

Fredag den 5te. Ældste Reuben Hedlock arbeider i Glasgow i Skotland. Menigheden dersteds tæller 55 Medlemmer, og Begjærligheden efter at undersøge Sandheden tiltager mere og mere.

Søndag den 6te. Et Raad afholdtes hos Br. Richards Harrison i Liverpool for at organisere et Selskab Hellige, der skulde afgaae med Skibet „Sheffield," Capitain Porter, til New York. Ældste B. Young, W. Richards, J. Taylor og Andre af det præsiderende Præstedømme vare tilstede. Ældste Hyrum Clark valgtes til Præsident, og Thomas Walmsley, Miles Rommey, Edward Martin, John Taylor, Francis Clark og John Riley til hans Raadgivere. Edward Martin valgtes til Skriver. Peter Maughn og John Taylor bleve ordinerede til Ældste. Præsident Clark og hans Raadgivere bleve velsignede og ordinerede til deres Mission.

Den 7de afseilede Skibet Sheffield fra Liverpool med 235 Hellige.

Mandag den 8de. Levi Richards skriver fra Lugwardine:

Til Udgiveren af „Stjernen." Siden Conferencen i Stanley Hill har jeg overværet henved tredive Raadsforsamlinger paa elleve forskjellige Steder i Herefordshire, Gloucestershire og Worcestershire, der tilsammen have en Omkreds af næsten hundrede Mile. Enighed og Samdrægtighed hersker iblandt de Hellige, hvilke mere og mere voxe i Tro og gode Gjerninger. Der aabnes tidt og ofte nye Steder, hvor der kan holdes Forsamlinger, og Vedkommendes Ønske bliver i Almindelighed opfyldt. Mange blive døbte hver Uge, uagtet Isen tildeels er noget til Hinder derfor. Helbredelsesgaven har viist sig i en usædvanlig Grad i denne Egn. Tungemaalsgaven har ligeledes givet sig tilkjende i de fleste Grene, hvor jeg er bekjendt. Forfølgelsesaanden er endnu ikke ganske kastet ud af Verden, thi da vi for kort Tid siden for første Gang afholdt en Forsamling i Pendocks Sogn, otte Mile fra Ledbury, maatte de mange og efter Udseende at dømme agtværdige Personer, som vare tilstede, trække sig tilbage paa Grund af, at der kastedes en Masse Gruus paa Taget og imod Vinduerne. Den talrige Pøbel overstænkede paa Hjemveien de Hellige med en Overflod af Snavs. Forsamlingen holdtes i en Boutik, hvis Indehaver har været Sognets Skriver, men nu er sat ud af sin Virksomhed, fordi han har adlydt Evangeliet. Hans Hustru er ligeledes af samme Grund bleven afskediget fra sin Skole af Stedets Præst. Flere af de Hellige ere blevne satte ud af deres Virksomhed og Huse, netop fordi de have adlydt Evangeliet.

Raadet mødte ifølge Bestemmelse og aabnedes med Bøn, hvilket var en fastsat Regel for samme. Jeg fremlagde et Udkast til en Lov angaaende Opmaalingen til en Kanal gjennem Staden. Jeg be-

myndigedes til at slutte Kontrakt for Opmaalingen. Ligeledes fremlagde jeg et Lovforslag til Oprettelsen af en Maadeholds-Forening, hvilket blev oplæst o henlagt.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. En stor Græshoppesværm paa flere Millioner er for nogle Dage siden fløien over Elben i sydostlig Retning.

Frankrig. Fra Begyndelsen af 1867 indtil nu skal der være kjøbt ialt 115,000 Heste til Brug for den franske Armee. Den nationale Mobilgardes Organisation siges at være færdig i samtlige østlige Departementer. Mandskabet beløber sig til 200,000 Mand; af udtjente Officerer og Underofficerer har der meldt sig henved 8,000, som ønske at indtræde i Mobilgarden. Fæstningen Lille er bleven armeret med 900 riflede Bagladningskanoner; i Metz fortsættes Arbeiderne ved de detacherede Forter med usvækket Iver.

Amerika. Præsident Johnson, der i Vinter af Senatet blev sat under Tiltale for Misbrug af sin Embedsmyndighed, er ved Sagens endelige Afgjørelse den 16de Mai bleven frifunden.

Dampskibet „Sea Bird," som tilhørte Chicago-Manitowas Two River Linien, er ifølge det nye amerikanske Blad „Fremad" den 9de f. M. brændt paa Reisen fra Milwaukee til Chicago. Skibet havde et stort Antal Passagerer ombord og en Ladning af Værdi 50,000 Dollars. Kun meget Faa bleve reddede. Af skandinaviske Passagerer nævnes som Omkomne Capt. S. Sorensen og J. H. Nelson. De Omkomnes Antal anslaaes til 115. Ilden er rimeligviis opkommen ved nogle Kulgløder, der paa en uforsvarlig Maade ere blevne baarne op paa Dækket i en aaben Skuffe og kastede overbord af Kahytsdrengen.

I de nordamerikanske Sydstater har man opdaget et hemmeligt politisk Samfund, der kalder sig „Kul-Klux-Kan," hvis Formaal er at myrde republikanskfindede Hvide. Opdagelsen skete i Memphis, hvor man arresterede ca. 20 Medlemmer. Samfundet er deelt i forskjellige Filialer, de saakaldte „Huler." Bestyrelsen, — „Overcyklopraadet" — bestaaer af en Storcyklop, en Vice-Storcyklop osv. Paa den opdagede „Hules" Bord fandt man et Dødningehoved, og for at komme derind maatte man udtale Løsenet „Vor Tillid," som den Vagthavende suplerede med „hviler i Gud." Naar et nyt Medlem skal aflægge Eden, holde samtlige Tilstedeværende en Dolk mod hans Bryst under Løftet om at dræbe ham, hvis han skuffer deres Tillid. Slige mystiske Former iagttages under Samfundets hele Virksomhed, der dog hidtil ikke har været meget farlig.

Afrika. Det hedder i en Correspondance af 18de Marts fra Port Luis, Hovedstaden paa den England tilhørende Ø Mauritius i det indiske Ocean, østfor Madagascar, til „Køln. Ztg.": Mauritius, det gamle Isle de France, uforglemmelig for Enhver, der har læst Bernardin de St. Pierres Paul og Virginie, blev

den 11te og 12te dennes hjemsøgt af en Orkan, der næsten har ruineret den blomstrende Koloni. Skaden vurderes til Millioner. Postdamperen „Mauritius" og 20 Seilskibe drev den 11te dennes paa Land og strandede. Mange smaa Kystfartøier gik under tilligemed Mandskabet. Torsdagen den 12te Marts om Morgenen Kl. 8 naaede Stormen sin høieste Styrke. Alle Skibene i Havnen, ca. 75, mistede deres Ankere og bleve slyngede paa Land eller mod hverandre ligesom Nøddeskaller. Stormen, der ikke var ledsaget af Jordskjælv, løsnede den paa Piaine verte nylig byggede Mariakirke i Grunden og forvandlede i faa Minuter den smukke Bygning til en Ruin. Den af stærke Qvaderstene opbyggede Paulskirke ligger i Ruiner, Taget er revet bort, og Væggene styrtede sammen, idet de begravede 3 Mennesker i Gruset. Peterskirken har ogsaa mistet sit Tag, og alle Vinduerne paa den østlige Side, Prædikestolen, Bænkene osv. ere knuste. Kirken St. Sauveur er styrtet aldeles sammen. De fleste af Europæernes og de rige Kreolers tildeels fyrstelige Landsteder er ødelagte, og de Farvedes af Palmer, Vacoablade og Bambus let byggede Hytter blæste bort som Halm. Endnu veed man ikke, hvor mange Menneskeliv der er gaaet tabt. De fleste Jernbanestationer ligge i Ruiner. Den 620 Fod lange, over Grande Riviere førende Jernbanebro, som en af Englands første Ingeniører har bygget, er forsvunden med Undtagelse af de 120 Fod høie Piller (med Cement udfyldte Jerncylindre). De fleste Sukkerplantager ere tilintetgjorte og det i Magazinerne allerede opsamlede færdige Sukker smeltet i Regnen. Saaledes seer denne i et Aar allerede af Feber haardt hjemsøgte Koloni en fuldstændig Misvæxt, maaskee sin Ruin imøde.

Blandinger.

Kong Carl den Femtende er ifølge Stockholmerbladene for Tiden sysselsat med at konstruere en Feltkanon i Overeensstemmelse med den Plan, der er antydet i Kongens „Tanker om Nutidens taktiske Bevægelser." Den siges at skulle være af yderst lidet Kaliber, ikke mere end halvanden Tomme, af Staal og riflet, er beregnet paa Sprænggranatsammunition med Kammerladning og skal kunne skyde 4—5 Skud i Minutet. Den skal kun behøve en Hest — ja skal endog kunne bæres af en Mand. Lavetten er forarbeidet paa et mekanisk Værksted i Stockholm, og den bekjendte Kanonkonstruktør Kapitain Engstrøm er gaaet Kongen tilhaande ved Konstruktionen af den nye Kanon.

Torpedoforsøg. (Tidsskrift for Søvæsen). I Midten af afvigte December Maaned har man i Portsmouth anstillet Forsøg for at komme til Kundskab om den Virkning, det vil have paa et almindeligt Fartøi, forsynet med en Torpedobom, paa hvis Ende var anbragt en Torpedo, ladet med 90 Pund Krudt, naar Ladningen exploderede. Et af Exerceerlinieskibet „Excellents" Fartøier anvendtes til Forsøget, der løb fuldkommen heldigt af for Baaden, der kun tog noget Vand ind for, hvilket med Lethed kunde have været undgaaet ved at dække Baaden fortil med et let Dæk.

Paa samme Tid har man i Frankrig anstillet et interessant Forsøg paa at sænke et gammelt 100 Kanonskib „Wagram" ved Hjælp af 4 Torpedoer, der vare anbragte 18 Fod dybere end Skibets Dybgaaende og hver 36 Fod skraat ud fra Skibets Bouge og Laaringer. Torpedoerne antændtes ved Hjælp af et elektrisk Batteri, og Virkningen var storartet, idet Linieskibet blev ligesom løftet op af Vandet og brudt saaledes i alle inden- og udenbords Tømmer, at man neppe fik Tid til at slæbe det ind paa Grund trods alle forud tagne Forholdsregler. Kun tre af Torpedoerne sprang; den fjerde antændtes ikke paa Grund af Uorden i Ledningen. At dømme efter Omfanget af den anrettede Skade, maa det antages, at de stærkeste Skibe vilde være blevne ødelagte, om Torpedoerne havde ligget mere end 36 Fod fra Skibet; tillige godtgjør jo Forsøget, at et Skib ikke behøver at befinde sig netop lige over en Torpedo for at ødelægges af dennes Explosion.

De sidste Beretninger fra Zambesifloden i det sydøstlige Afrika melde, at det i Nærheden af denne Flod opdagede Guldleie har viist sig at være endnu righoldigere end Guldleierne i Australien og Kalifornien.

Adresse.

L. Larsen,

Sommerlyst, 1ste Sal. Aarhuus.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.